

A obra viva de Víctor

O legado dun escultor minimalista en madeira

Ana Gil Medraño

Chámase “obra viva” a esa parte do barco que vai en contacto coa auga. A parte somerxida do barco. As persoas temos data de caducidade, unhas mais curtas que outras. Pero algúns deixan tras de si un legado que perdura no tempo... É o caso de Víctor Domínguez, o que foi presidente da Asociación de Amigos das Embarcacións tradicionais Os Galos de Bueu dende os primeiros anos da súa fundación ata o seu falecemento. No seu caso podemos dicir que a súa obra segue viva. Actualmente aínda podemos atopala repartida entre os familiares mais próximos e algúns amigos.

De onde sacaba o tempo? Víctor sempre acostumaba a levar enriba un anaco de madeira de buxo e una navalla mariñeira, coa que ía labrando, esculpindo, perfeccionando esas pequenas pezas. Unha parte delas podemos velas hoxe nestas páxinas.

Se observamos con detalle estas obras apreciaremos o inmenso abano de posibilidades do seu bo facer. Podemos deleitarnos con moitas cousiñas do mais interesante, sempre tan suxerentes, sorprendentes e divertidas porque o seu inventario era do mais variado. Ben sabemos que unha imaxe vale mais que mil palabras, por iso mostraremos con varias fotos o valor da súa obra.

Un parafuso, un anel, un caracol, unha serpe, un hipopótamo, un crocodilo, unha estrela, un sacarro-llas, un cravo, unha espiña, un lagarto, unha cuncha de vieira, un coitelo, unha culler, unha folla de carballo, un cabaliño, un peixe, corpos, mans, ...

Tamén pode verse algún xogo de madeira, corda e boliñas.

Unha vez díxome que lle gustaba descubrir as cousas que estaban no interior dun anaco de madeira. E certamente descubriu centos delas.

Ademais de todas estas miniaturas, tamén fixo unha fabulosa colección de medios cascos e varias maquetas de barcos tradicionais.

Ata chegou a construír unha cabana de madeira para deleite dos seus netos e sobriños.

Para todos nós tamén deixou un especial legado: os barcos dos Galos que cada ano arraxaba (axudado por algúns membros da Asociación). De cando en vez facíase un barco novo (normalmente contando coa inestimable colaboración do mestre carpinteiro Manolo Purro).

Se parece pouco facer, tamén foi o impulsor desta revista "Os Galos" que hoxe recolle esta pequena parte do seu inmenso legado.

Por todo isto é que nos resulta tan difícil non pensar nel cada vez que vemos un barco, una escultura ou un xoguete de madeira. Por estas e outras tantas cousas que nos deixou tras o seu paso por esta vida, nunca poderemos esquecerlo. Todo sexa dito: é que non debe ser esquecido, de feito debería ser museado. Pero xa non pido tanto, so é un inocente desexo que ben se corresponde coa súa enorme valía. Co paso do tempo, a súa obra colle aínda mais sentido para os que o coñecemos, e ata pode que no futuro veñan novas xeracións a poñelo en valor.

Víctor era un paciente escultor, un xenio sobrado de inxenio. Os grandes artistas, as persoas importantes, pasan así pola vida, coma el, sen darse mérito, case anónimo. Viviu sempre abrindo camiños, ás veces novos e outras xa andados polos devanceiros, como foi esta volta á navegación tradicional e ás embarcacións (dornas, traíñas, botes, chalanas,...) que salvaba da queima e con tanto esmero reparaba, mostrándonos nese andar o valor que tiñan certos trebellos, "aquelas pequenas cousas", como di o cantar de Serrat. A súa obra estará viva sempre entre a súa familia e os que o coñecemos. Sería unha pena non preservala ou botala a perder... "en un rincón, en un papel o en un cajón".

